

## El soldadet de plom

Com cada any, la Margarida va rebre un regal del seu avi el dia del seu aniversari. Aquesta vegada era una capseta adornada amb un llaç que la nena va obrir impacientment.

A dins s'hi amagava una figureta estranya : una ballarina i un soldadet de plom d'una sola cama, enganxats sobre una mateixa base en forma de cor. La Margarida no havia vist mai cap joguina tan rara.

- Què és això, avi? -va preguntar.

L'avi va agafar la figureta i va començar a explicar-li la fantàstica història del soldadet de plom.

Hi havia una vegada un nen que tenia moltes joguines. Les tenia totes a la seva habitació, on es passava hores i hores jugant-hi.

Al nen, però, el que més li agradava era jugar a fer batalles amb els seus soldadets de plom.

I entre tot el munt de soldats, n'hi havia un que li faltava una cama i que ell sempre posava a primera línia com a exemple de valor.

Però el nen no sabia que, mentre ell dormia, les joguines cobraven vida. Així va ser que una tarda el soldadet de plom va anar a parar dins la foscor d'una capsula on també hi havia guardada una maquíssima ballarina. No cal dir que entre ells va sorgir l'amor a primera vista, però com que tots dos eren molt tímids, amagaven els seus sentiments mentre s'explicaven les batalles que entaulava ell i els espectacles que oferia ella.

El vincle que es va crear entre tots dos va convertir-se en l'enveja de les altres joguines. Abans d'anar a dormir, el nen les recollia i les endreçava, però després el soldadet i la ballarina es passaven tota la nit xerra que xerra.

Un dia, en un dels seus jocs, el nen va decidir donar al soldadet una missió especial: vigilar la casa. Així doncs, el va col·locar per la part de fora de la finestra de la seva habitació. De sobte, uns núvols negres com el carbó van tancar el cel i, poc després, van començar a descarregar una tempesta de llamps i trons.

El soldadet va aguantar l'aiguat com va poder, però va arribar un moment que va caure de cap dins un bassal del carrer.

Quan el sol va tornar a brillar, una colla de nens que jugaven pels carrers del barri va trobar-se el soldadet brut i abandonat.

- Ohhh! Quina llàstima! Li falta una cama! -va dir un dels nens.

- És igual -va contestar un altre-. Agafa'l, que el convertirem en un intrèpid navegant.

I dit i fet: al cap d'un moment, el soldadet de plom navegava a bord d'un vaixell de paper per una

de les rieres creades per la pluja. Així és com el soldadet va convertir-se en mariner. La barqueta va anar solcant les aigües de la riera fins que va entrar dins la boca d'una claveguera.

Llavors tot es va enfosquir i el soldadet va començar a tremolar de por mentre navegava en silenci entre les rates que vivien allà sota.

Finalment, la claveguera va desembocar al mar i el vaixell va continuar navegant en direcció a l'horitzó. I quan el soldadet ja havia perdut de vista la costa, un remolí d'aigua el va enfonsar.

El soldadet es va pensar que allò era la fi dels seus dies, que tot s'havia acabat. S'enfonsava i s'enfonsava cap a les profunditats de l'oceà quan, de sobte...

...un enorme besuc que passava per allà va obrir la boca i se'l va empassar pensant-se que era un calamar. Però quan el peix encara no havia tingut temps ni de fer el rotet, va caure en la xarxa d'un pescador que anava cap al port per vendre el peix que havia capturat.

I sembla increïble, però és veritat: resulta que la mare del nen que havia posat el soldadet a la finestra, passejava pel mercat quan va veure aquell besuc a la peixateria. -Mira quin besuc més fresc! El faré aquesta nit a la planxa, va pensar. Així doncs, el va comprar i se'l va endur cap a casa.

Quan va ser l'hora de preparar el sopar, la mare del nen va començar a netejar el besuc. I quan el va obrir amb un ganivet, va aparèixer el soldadet de plom.

El nen es va posar molt content d'haver-lo retrobat. I aquesta vegada va decidir posar-lo sobre la llar de foc i..., sorpresa!, al costat de la seva estimada ballarina!

El soldadet va començar a explicar-li totes les seves aventures: que havia navegat entre rates, que havia sortit a mar oberta fins que una onada havia enfonsat el vaixell de paper, que...

Però quan més excitat estava en el seu relat, una forta ventada va fer caure la ballarina entre les flames de la llar de foc.

El soldadet no podia suportar veure com la ballarina es cremava. I armant-se de valor, va abalancar-se també sobre el foc.

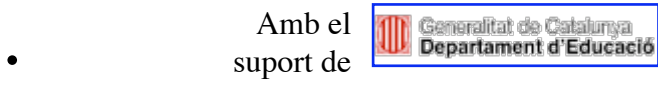
A poc a poc, el foc va començar a fondre les seves bases i, llavors, el plom d'una de les figures va començar a barrejar-se amb el plom de l'altra adoptant forma de cor. Quan els seus cossos també estaven a punt de fondre's, el nen els va rescatar d'entre les flames.

Des d'aleshores, el soldadet i la ballarina han estat sempre junts, units pel seu destí sobre una base amb forma de cor.

- Doncs a partir d'ara no deixaré que se separin mai més -va dir la Margarida.

I sense que ningú se n'adonés, la ballarina i el soldadet de plom es van mirar somrients de felicitat.

*Guió: J. M Hernández Ripoll*



© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta \*\*54€0\*\*](#) |
- - [Idiomes](#)
    - [Català](#)
    - [Castellano](#)
    - [English](#)